

гробнице, кад су његови остацци били пронађени у савременој форми - муслимани не сахрањују у сандуцима, и, поред тога, при муслиманском погребу покојник не лежи, него седи). Савремена муслиманска правила, за разлику од хришћанских, строго забрањују короту при погребу. Али извори наводе да су при Тимуровом погребу изведени коротни обреди. В.В. Бартолд ("О Тимуровом погребу", Дела, Москва, 1964, том 2, део 2, стр. 442-454) о томе пише: "Царице и царевићи су замољени да, у складу са захтевима шеријата и здравог разуман не облаче коротну одећу." Ипак, без обзира на такав захтев "Царице и с њима малобројни царевићи... заједно с принцезама и другим племкињама извели су, међу номадима уобичајене, коротне обреде... Томе су у коротним одећама присуствовали царевићи и велможе, који су били у граду, па чак и представници ислама, као шеик ал-ислами Абд Ал Евел... Том приликом у обредима су у црној коротној одећи учествовали не само царице, царевићи, велможе и достојанственици, него и сви становници града... После тога био је изведен исти обред као за време помена Мухамед-султану у Оники; уз плач су принели Тимуров лични добош; својим звуцима добош је учествовао у коротној церемонији, а затим су му распарали кожу да више никоме не би служио... Декорација маузолеја, која није била у складу с правилима ислама, уклоњена је тек кад је Шахрух заузео Самарканд... Као строги чувар шеријата, Шахрух није могао а да не очисти Тимуров маузолеј од паганских украса" [425, стр. 495].

Наведени цитат, између осталог, потврђује нашу претпоставку о томе да су Тимур и његов "подређени кан" Мухамед-Султан једно исто лице (турски султан Мехмед II). Штавише, Бартолд, истражујући документована сведочења о месту Тимурове сахране, примећује: "...Тешко је то ускладити с речима тог истог аутора да се 1404. године градило 'куполасто здање за погреб' Мухамед-Султана и да је Тимурово тело још у фебруару 1405. године било положено 'у куполасто здање за погреб'; тешко је допустити да је реч о двама различитим здањима." [425, стр. 490-495]

И то потврђује да су Тимур и Мухамед-Султан једна иста особа.

Наведимо и нека сведочења о церемонијама и одећи у употреби на двору "дивљег азијата" Тимура. "Тај царски унук је, по њиховом обичају, био веома украшен: на њему је била хаљина од плавог атласа са златним везом у облику кругова, по (један) круг на леђима, на грудима и на рукавима. Његова капа је украшена крупним бисером и (драгим) каменовима, а на врху се блистао врло сјајан рубин" (Г. Клавихо [425, стр. 322]). Није тешко у том опису препознати нама добро познату свечану одећу руских царева с бармама на леђима и на грудима и с капом Мономаха. На средњовековним приказима руски цареви су приказивани и у мање свечаној одећи, за коју је најкарактеристичнија била дуга (пустена?) капа на глави (в. например гравуре из XVI века у првим издањима Герберштајнове књиге, које су репродуковане у [425]). Г. Вамбери ("Историја Бухаре", превод с енглеског, Санкт Петербург, 1873, стр. 217-237) пише: "У свечаним приликама Тимур је облачио широк извезени халат, а на главу је стављао дугу купасту пустену капун с дугуљастим рубином на врху, посуту бисером и драгим камењем. У уши је, по монголском обичају, стављао велике и скупочене наушнице" [425, стр. 396]

Обичај ношења наушница сачуван је код Козака до XX века.